

Der vil også kunne fastsættes ændret tjenestested for dommerfuldmægtige, hvor der ved et dommerembede foreligger samarbejdsvanskeligheder, der ikke i det væsentlige kan tilregnes fuldmægtigen, i tilfælde, hvor dette er den mest hensigtsmæssige udnyttelse af domstolens ressourcer.

Efter tjenestemandenslovens § 12, stk. 1, er der grænser for, hvilket andet arbejde en tjenestemand kan pålægges. Overskrides denne grænse, kan tjenestemanden ved et sagsanlæg ved de almindelige domstole kræve pension, som om han var blevet afskediget af en ham utilregnelig årsag. Tilsvarende gælder for overenskomstansatte, der under en voldgiftssag (vedkommende personaleorganisation) eller under et civilt søgsmål vil kunne gøre gældende, at der foreligger en misligholdelse, som begrunder erstatning. Den foreslåede regel i retsplejeloven ændrer ikke ved retsassessorers og dommerfuldmægtiges muligheder for at anlægge sådanne sager. Der vil således efter omstændighederne kunne versere 2 sager om den samme tjenestestedsændring, dels ved klageretten om den geografiske forflyttelse, dels ved de almindelige domstole (voldgift) om ændring af tjenestens karakter og omfang.

I visse af de situationer, hvor der kan ske afskedigelse efter stk. 1, vil der som mindre indgribende reaktion også kunne ske ændring af tjenestested for den pågældende, jf. *stk. 4*. Der kan forekomme situationer, hvor en dommerfuldmægtig vurderes ikke at være egnet til at beklæde en stilling ved et konkret embede, men hvor den pågældende ikke nødvendigvis bør indstilles afskediget, men forflyttet til et embede, hvor den pågældendes kvalifikationer bedre vil kunne udnyttes. Det kan ikke ganske udelukkes, at det samme vil være tilfældet i visse sygdomssituationer.

Tilsvarende vil der kunne fastsættes ændret tjenestested i tilfælde af en omordning af domstolene.

Om de foreslåede regler om ansættelsesværn for dommerfuldmægtige henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til pkt. 4.5.2 og 4.6.2.

Til nr. 21 (retsplejelovens § 54 a)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at sager om uansøgt afsked af dommerfuldmægtige og - i tilfælde af indsigelse - ændring af tjenestested forelægges en domstol - Den Særlige Klageret - til afgørelse.

Klageretten vil skulle træffe afgørelse som første instans og altså ikke som et klageorgan.

Procedurereglerne for sagens behandling for klageretten svarer stort set til de gældende regler for klageretsbehandling af sager vedrørende dommere. Henset til sagernes karakter er det dog fastsat, at sagerne indbringes for klageretten af Domstolsstyrel-

sen og ikke af rigsadvokaten. Domstolsstyrelsen vil eksempelvis kunne lade sagerne indbringe ved kammeradvokaten.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4.5.2. og 4.6.2.

Til nr. 22 (retsplejelovens § 55)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at alle domstolsjurister undergives samme disciplinære regler og reaktioner, herunder suspension, som i dag finder anvendelse på udnævnte dommere.

Det er ligesom for udnævnte dommere rigsadvokaten, der indbringer sager om disciplinærfølgning af fuldmægtige m.m. for Den Særlige Klageret. Kompetencen til at anmode rigsadvokaten herom er dog tillagt Domstolsstyrelsen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.5.2. og 4.6.2.

Til nr. 23 (retsplejelovens § 165, stk. 1)

Efter den gældende regel i § 165, stk. 1, fastsætter justitsministeren nærmere regler om forkyndelse og om vederlag herfor.

Med hjemmel i denne bestemmelse og i bestemmelserne i retsplejelovens § 57, stk. 4, hvorefter justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang politiet skal medvirke ved forkyndelser, og § 58, stk. 1, har Justitsministeriet fastsat bekendtgørelse nr. 255 af 20. juni 1972 om instruks for stævningmænd og bekendtgørelse nr. 256 af 20. juni 1972 om forkyndelse.

Endvidere har Justitsministeriet med hjemmel i § 165, stk. 1, ved bekendtgørelse nr. 550 af 25. juli 1990 med senere ændringer fastsat regler om vederlag til stævningmænd.

Det foreslås, at adgangen til at fastsætte regler om vederlag for forkyndelse skal tilkomme Domstolsstyrelsen. Denne opgave har hidtil ligget i Domstolsafdelingen og må også efter etableringen af en styrelse naturligt høre hjemme i forbindelse med de øvrige administrative opgaver vedrørende domstolene.

De administrative regler om forkyndelse, der tidligere var en del af retsplejeloven, og som også vedrører politiets forhold, findes fortsat at burde fastsættes af justitsministeren.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 7.